

Νομικό Πλαίσιο:

Το Άρθρο 20, παράγραφος 2 του Διεθνούς Συμφώνου για τα Ατομικά και Πολιτικά Δικαιώματα (ΔΣΑΠΔ) αναφέρει ότι « οποιαδήποτε επίκληση εθνικού, φυλετικού ή θρησκευτικού μίσους που αποτελεί υποκίνηση διακρίσεων, εχθρότητας ή βίας απαγορεύεται από το νόμο. »

Ορισμοί:

- Οι όροι «μίσος» και «εχθρότητα» αναφέρονται σε έντονα και παράλογα αισθήματα κατακραυγής, εχθρότητας και αποστροφής προς την ομάδα-στόχο.
- Ο όρος «επίκληση» κατανοείται ως έχουσα την πρόθεση προώθησης μίσους δημοσίως ενάντια σε ομάδα-στόχο και
- Ο όρος «υποκίνηση» αναφέρεται σε δηλώσεις σχετικά με εθνικές, φυλετικές ή θρησκευτικές ομάδες, οι οποίες δημιουργούν έναν επικείμενο κίνδυνο διάκρισης, εχθρότητας ή βίας κατά ατόμων που ανήκουν σε αυτές τις ομάδες.

Δοκιμή Ορίων:

Το άρθρο 20 του ΔΣΑΠΔ απαιτεί ένα υψηλό όριο, επειδή ο περιορισμός της ελευθερίας της έκφρασης πρέπει να παραμείνει μια εξαίρεση. [Το Σχέδιο Δράσης του Ραμπάτ](#) (A/HRC/22/17/Add.4, παράρτημα) υποδηλώνει ότι καθένα από τα έξι μέρη της ακόλουθης δοκιμής ορίων πρέπει να εκπληρωθεί προκειμένου μια δήλωση να ισοδυναμεί με ποινικό αδίκημα:

-
-
-
-
-
-
- (1) **Πλαίσιο:** Το πλαίσιο έχει μεγάλη σημασία κατά την εκτίμηση του κατά πόσον συγκεκριμένες δηλώσεις είναι πιθανό να υποκινήσουν διάκριση, εχθρότητα ή βία κατά της ομάδας-στόχου και μπορεί να έχει άμεση επίπτωση τόσο στην πρόθεση όσο και στην αιτία. Η ανάλυση του πλαισίου θα πρέπει να τοποθετήσει την λεκτική πράξη μέσα στο κοινωνικό και πολιτικό πλαίσιο που επικρατεί κατά τη στιγμή που έγινε και διαδόθηκε η δήλωση/ομιλία.
 - (2) **Ομιλητής:** Πρέπει να ληφθεί υπόψη η θέση ή η κατάσταση του ομιλητή στην κοινωνία, ιδίως η θέση του ατόμου ή του οργανισμού στο πλαίσιο του κοινού στο οποίο απευθύνεται η ομιλία.
 - (3) **Πρόθεση:** Το άρθρο 20 του ΔΣΑΠΔ προβλέπει την πρόθεση. Η αμέλεια και η απειροεπιστία δεν επαρκούν για να θεωρηθεί μια πράξη αδίκημα, σύμφωνα με το άρθρο 20 του ΔΣΑΠΔ, καθώς αυτό το άρθρο αναφέρεται στην «επίκληση» και «υποκίνηση» και όχι μόνο στην απλή διανομή ή κυκλοφορία του υλικού. Από αυτή την άποψη, αυτό απαιτεί την ενεργοποίηση μιας τριγωνικής σχέσης μεταξύ του αντικειμένου και του υποκειμένου της λεκτικής πράξης, καθώς και του κοινού.
 - (4) **Περιεχόμενο και Μόρφη:** Το περιεχόμενο της ομιλίας αποτελεί έναν από τους βασικούς άξονες των συζητήσεων του δικαστηρίου και αποτελεί κρίσιμο στοιχείο της υποκίνησης. Η ανάλυση περιεχομένου μπορεί να περιλαμβάνει το βαθμό στον οποίο η ομιλία ήταν προκλητική και άμεση, καθώς επίσης και τη μορφή, το ύφος, τη φύση των επιχειρημάτων της ομιλίας, τον συσχετισμό ή την ισορροπία μεταξύ των επιχειρημάτων.
 - (5) **Έκταση της λεκτικής πράξης:** Η έκταση περιλαμβάνει τέτοια στοιχεία όπως η εμβέλεια και η απήχηση της λεκτικής πράξης, ο δημόσιος χαρακτήρας της, η σημασία και το μέγεθος του κοινού της. Άλλα στοιχεία προς εξέταση περιλαμβάνουν το αν η ομιλία εκφράζεται δημόσια, τα μέσα διάδοσης τα οποία χρησιμοποιούνται, για παράδειγμα, από ένα και μόνο φυλλάδιο μέχρι τη μετάδοση από τα κύρια μέσα μαζικής ενημέρωσης ή μέσω του διαδικτύου, τη συχνότητα, την ποσότητα και την έκταση των επικοινωνιών, αν το κοινό είχε τα μέσα να ενεργήσει ως αποτέλεσμα της υποκίνησης, αν η δήλωση (ή εργασία) διαχέεται σε ένα περιορισμένο ή σε ένα ευκόλως προσβάσιμο στο ευρύ κοινό περιβάλλον και
 - (6) **Πιθανότητα, συμπεριλαμβανομένης της επικείμενης συμπεριφοράς:** Η υποκίνηση, εξ ορισμού, είναι ένα ατελές έγκλημα. Δεν απαιτείται η δράση που υποκινείται λεκτικά να λάβει χώρα ώστε να αντιμετωπιστεί η εν λόγω λεκτική υποκίνηση ως έγκλημα. Παρ'όλα αυτά, κάποιος βαθμός του κινδύνου της ζημίας πρέπει να ανιχνευθεί και να διερευνηθεί. Αυτό σημαίνει ότι τα δικαστήρια θα πρέπει να καθορίσουν ότι υπήρχε εύλογη πιθανότητα ότι η ομιλία θα μπορούσε να υποκινήσει πραγματική δράση εναντίον της ομάδας-στόχου, αναγνωρίζοντας ότι ένας τέτοιος συσχετισμός θα πρέπει να είναι άμεσος.

Το Σχέδιο Δράσης του Ραμπάτ σημειώνει με ανησυχία ότι οι δράστες των περιστατικών, τα οποία μάλιστα φτάνουν το όριο που προβλέπει το άρθρο 20 του ΔΣΑΠΔ, δεν διώκονται και δεν τιμωρούνται. Την ίδια στιγμή, τα μέλη των μειονοτήτων στην πραγματικότητα διώκονται, με αρνητικές επιπτώσεις και για άλλες ομάδες, μέσω της κατάχρησης της ασαφούς εσωτερικής νομοθεσίας, νομολογίας και πολιτικών. Οι πολιτικοί και θρησκευτικοί ηγέτες έχουν κρίσιμο ρόλο να παίξουν με το να απέχουν από τη χρήση κάθε υποκίνησης σε μίσος, αλλά και να μιλούν άμεσα και σθεναρά ενάντια σε κάθε ρητορική μίσους και να κάνουν σαφές ότι η βία δεν μπορεί ποτέ να είναι ανεκτή ως μια απόρροια υποκίνησης μίσους (βλέπε επίσης τις [18 δεσμεύσεις για την «Πίστη για τα Δικαιώματα»](#))